

[Chr. R. Christensen.]

meget, og beklager, at man i hvert fald ikke hidtil har kunnet finde vej til at side-stille disse mindre virksomheder med de store industrier.

Nu kan denne overenskomst jo ikke løse problemet, det trænger sig stadig på, og vi må se med største opmærksomhed på det og håbe, at vi kan finde en løsning, men det er i hvert fald givet, at fordoblingen af verdensmarkedsprisen for sukker vil aflaste trykket en del, og derfor hilser jeg det med tilfredshed. Jeg kan ikke se rettere, end at denne overenskomst er til fordel for Danmark, og det konservative folkeparti kan for sit vedkommende anbefale, at vi ratificerer. Om sagen skal henvises til et udvalg, skal jeg ikke kunne sige; jeg skal ikke fremsætte noget ønske derom, idet forholdet er det, at vi vel kan snakke om tingene i et udvalg, men her stilles vi over for det faktum, at vi skal stemme om forslaget, som det er, stemme ja eller nej, og derfor har en udvalgsbehandling i virkeligheden kun teoretisk værdi.

Jeg anbefaler, at man stemmer ja,

Robert Christensen: Den foreliggende sag er jo en ratifikation af en international aftale, som er det første resultat af UNCTAD-konferencen i 1968. Det er, så vidt jeg ved, også første gang man forsøger at regulere en del af landbrugsproduktionen, altså en del af fødevarerproduktionen på internationalt plan. Det er vel ikke sikkert, at det lykkes fuldt ud, da der jo er en del lande, der ikke er med i den, og det er heller ikke alle, der har ratificeret endnu, men jeg synes alligevel, vi skal prise det forsøg, der her foretages. Jeg kunne have lyst til at gøre den bemærkning, at det er et spørgsmål, om der ikke er en hel del af produktionsvanskelighederne inden for landbruget verden over, som i virkeligheden kun kan løses ved internationale aftaler. Derfor kan man da glæde sig over, at vi nu forsøger på det. Formålet er at bringe balance mellem udbud og efterspørgsel, og jeg kan

da tilslutte mig den foregående talers bemærkninger om, at det ser ud til, at det allerede har virket.

Man kan beklage, at såvel USA som fællesmarkedet ikke har tiltrådt overenskomsten. Her skal dog bemærkes, at USAs import af sukker foregår efter særordninger og derfor ikke har den samme betydning som pristrykkende på verdensmarkedet. Værre er det, at fællesmarkedslandene med en landbrugspolitik, som bevidst fører til overproduktion, ikke tiltræder; derved har de jo en mulighed for at presse verdensmarkedspriserne ned. For venstres vedkommende kan vi glæde os over det forsøg, der gøres her på at hjælpe u-landene, hjælpe dem til en bedre pris på deres hovedprodukt.

For vort eget land kan man forsøge at finde ud af virkningerne, og dem kan man måle for de danske sukkerforbrugere. Man kan sige, at her får de ingen betydning; for vores sukkerpris er aftalt helt uafhængig af verdensmarkedsprisen. For danske producenter af sukker kan overenskomsten få den betydning, at den del af vores produktion, vi eksporterer til verdensmarkedet, kan afsættes til en bedre pris. Man kan vel sige, at det værste, der kan ske, er, at vi kan få reduceret produktionen lidt, og skulle det ske, så er det dog bedre, end at priserne bliver ødelæggende.

Derfor vil jeg gerne på venstres vegne anbefale, at vi ratificerer denne aftale. Jeg synes, det vil være rigtigt — og jeg er sikker på, vi også kan nå det — at behandle sagen i et udvalg, og jeg beder om, at forslaget må henvises til et udvalg.

Lindegård Rasmussen: Jeg skal på det radikale partis vegne og under henvisning til ministerens fremsættelsestale anbefale ratifikation af den foreliggende overenskomst. Et udvalgsarbejde har vi intet at erindre imod.

Ove Munch: Nogle af de foregående ordførere har anbefalet Danmarks tilslutning til denne overenskomst motiveret i danske